

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

30 Αμερικάνικα δολλάρια

Ένα θεατρικό έργο του Γιώργου Αθανασιάδη

ΧΑΡΑ

Εχετε δίκιο σ'αυτο Ορέστη, για παράδειγμα εμείς εκεί στο νησί, λίγο με το μαγαζί το καλοκαίρι λίγο στο χωριό με τους κήπους, έχουμε και μερικά ζώα και έτσι δίνουμε πασοπαόρτο στο σούπερ μάρκετ... στην πόλη όμως είναι διαφορετικά... εμάς μας προσέχει η μητέρα γή.. εσάς στην πόλη... δεν ξέρω...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι! εμείς την στραγγάλισαμε αυτή τη μάνα μας και διαλέξαμε άλλες... διαλέξαμε μητρίες, και ένα τι παθαίνουμε.

ΧΑΡΑ

Τίποτα δεν παθαίνουμε αγαππτε μου. Σπκώστε ψηλά το κεφάλι και κοιτάτε τον ήλιο... θα καείτε; Ναι! Δεν αντέχετε να τον βλέπετε με βλέμμα καρφωμένο... σας καίει... σας καίει η αλήθεια του, ότι είναι εκεί και υπάρχει... απο την άλλη σας δίνει ζωή... οτιδήποτε μας δίνει, θέλει να μας πάρει κιόλας... προσέξτε αυτό... μας δίνει ζωή... όταν τον κοιτάμε κατάματα μας παίρνει την όραση μας...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ευχαριστώ... ανέλπιστα με ταρακουνήσατε και σείς...

ΧΑΡΑ

Μα το ξέρω, το κατάλαβα ... άλλωστε το είδα... γι αυτό και εγώ αναζητώ την ψυχή μου... φαίνεται ότι οι δύο γυναίκες αυτές σας τάραξαν πολύ... σας έχουν δημιουργήσει πολλά προβλήματα στη ζωή σας, έχετε ισχυρά απωθημένα...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ξαφνιασμένος) Ποιές γυναίκες; τι θέλετε να πείτε;

ΧΑΡΑ

Μα για τη μητέρα σας και τη θεία σας εννοώ φυσικά! Η μητέρα σας είναι ζωντανή και είναι μια χαρά για την ηλικία της ενώ η θεία σας χρόνια νεκρή... είδα και άκουσα τον διάλογο που είχατε μαζί τους...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μα αφού λείπατε... δεν ήσασταν εδώ ... πώς, πώς;

ΧΑΡΑ

Εδώ ήμουν, απλά καθώς μιλούσαμε φαίνεται ότι ήσασταν πολύ κουρασμένος και σας πήρε ο ύπνος εκεί στην καρέκλα... τό όνειρο σας ταραγμένο θάταν πολύ... γιατί μιλούσατε με αυτές τις γυναίκες... και με κάποια λογομαχήσατε μάλιστα... ξέρετε σας καταλαβαίνω... καμιά φορά εμείς οι γυναίκες γινόμαστε αυταρχικές...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναι... Χαρά δεν είναι τυχαίο που και οι λέξεις εξουσία, δύναμη, δόξα, ακμή όλες τους είναι γένους θηλυκού... Και εγώ λατρεύω την γυναίκα, τη θέση της, το ρόλο της, σαν μητέρα, σαν ζωοδότρα δύναμη, σαν συζύγου... Όμως αυτές οι δύο γυναίκες χάραν την ζωή μου και τη μνήμη μου, τις κουβαλώ μαζί μου, να σε τούτη δώ τη βαλίτσα, Χαρά...

ΧΑΡΑ

Άκουσα τις ιστορίες άθελα μου.. πέρασαν τα λόγια σας... όσα είπατε και ακούστηκαν, η αλήθεια είναι ότι παραμιλούσατε αρκετά, αλλά και εκείνα που δεν είπα-

τε και είπαν εκείνες... πέρασαν και αυτά μέσα από την δύναμη της σκέψης σε μένα... Αφήστε λοιπόν, Ορέστη το παρελθόν!! (σπκώνεται πλέον όρθια και απλώνει το δεξί της χέρι προς το κοινό) και ατενίστε τον κόσμο, ένα καινούργιο μέλλον με αισιοδοξία, με παλμό, με ζωή...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φοβάμαι... φοβάμαι υπάρχει πάντα εκείνο το φοβισμένο παιδί μέσα μου, εκεί δά εκεί κάτω απο το τραπέζι κουλουριασμένο... εμένα την δική μου ψυχή μου την ευνούχησαν...

ΧΑΡΑ

Σας παρακαλώ, πάψτε να ζείτε με τα φαντάσματα του παρελθόντος, τώρα έχετε το δικό σας ταξίδι... πλέον η ζωή ανοίγεται μπροστά σας, πάρτε την πάλι στα χέρια σας. Μήπως στην ουσία αυτό δεν κάνατε πάντα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Έχετε απόλυτο δίκιο...

ΧΑΡΑ

Τσως τελικά να μην ήταν τόσο τυχαίο το ότι συναντηθήκαμε σήμερα... βλέπετε λοιπόν που σας έλεγα το κάρμα, δεν ξέρω πως αλλιώς να το πεί κανείς, η μοίρα, η τύχη ... η σύμπτωση τόφερε...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Η σύμπτωση ναί, γιατί τελικά και για το ότι ζούμε ή γίναμε έμβρυα ή γεννηθήκαμε οφείλεται στην σύμπτωση... είμαστε το αποτέλεσμα μιας σύμπτωσης...

ΧΑΡΑ

Ω καλέ μου Ορέστη, είστε τόσο μορφωμένος άνθρωπος... θεωρώ πως όλα ανοίγονται μπροστά σας... αλήθεια τώρα φαντάζομαι ότι θάχουν μια πανέμορφη άνοιξη και εκεί στην Αμερική...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναι... ναι όσο γι αυτό ναί... λατρεύω την άνοιξη, γιατί ξέρω πως θα φέρει και το καλοκαίρι... Πάντα μ'άρεσε το καλοκαίρι, πάντα ζούσα μέσα απο το καλοκαίρι, με φόβιζε ο χειμώνας, με φόβιζε η θαλπωρή του, γιατί ήξερα ότι ήταν πάντα ψεύτικη, έξω περίμενε το κρύο, η παγωνιά, το χιόνι, η βροχή...

ΧΑΡΑ

(αλλάζοντας υφος σπκώνεται όρθια γίνεται δεικτική) Αυτό είναι λοιπόν Ορέστη, αυτό είναι, είστε ένας δειλός, φοβάστε, φοβάστε την ζωή την ευθύνη, δεν αγαπήσατε ποτέ τη μάνα σας και τη θεία σας... συμφωνώ ως ένα βαθμό μαζί σας, γιατί αυτές οι δύο γυναίκες χάραν την ζωή σας... δεν ξέρω, δεν έχω καθαρή γνώμη για την μητέρα σας αλλά η θεία σας... ήταν σκύλα... η γυναίκα σας όμως; Ήταν και αυτή; Όχι βέβαια, απλά εσείς δεν ήσασταν ποτέ έτοιμος να αντιμετωπίσετε το καλό και να το αποδεχτείτε...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Το καλό; Ποιό είναι το καλό; Πως το λμάτε Χαρά να μου ορίσετε ποιό ήταν στη ζωή μου το καλό; Εκτός απο τα παιδιά μου, δεν υπήρχε άλλο καλό... νάστε σίγουρη γι αυτό...

ΧΑΡΑ

Οχι λοιπόν!!! έως εδώ!... είχατε μια εξαιρετη σύζυγο

και εκείνη απο νησί, που κάποτε η θεία σας την είπε χωριάτισσα και εσείς δεν απαντήσατε στην ειρωνεία... όμως δεν ήσασταν μικρός, έπρεπε να υπερασπιστείτε την αγάπη σας έντονα, μαχητικά... όμως δεν μιλήσατε... γελάσατε, το κάνατε αστειό, αυτή ήταν η διαφυγή σας, είχατε αυτή την ικανότητα...

το καλό λοιπόν, ήταν ότι είχατε αυτή τη γυναίκα δίπλα σας για σύντροφο σας και εσείς δεν το εκτιμήσατε ποτέ... Σταματήστε λοιπόν Ορέστη τις έννοιες και ζηήστε ... ζήστε!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μα ποιά είστε τέλος πάντων; Πως τα ξέρετε όλα αυτά για την ζωή μου, είναι δυνατόν να αποκοιμήθηκα τόση ώρα ώστε παραμιλώντας να είπα όλα αυτά; Δεν είναι δυνατόν... όχι ... κάτι άλλο συμβαίνει... κάποια άλλη είσαι...

ΧΑΡΑ

Δεν σας αντέχω άλλο, πάω να πιώ λίγο νερό, να βγώ έξω, να πάρω λίγο καθαρό αέρα...

Σκηνή 2η

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μπήκε η άνοιξη... ναι μπήκε η άνοιξη για τα καλά στην πατρίδα... πριν λίγες ώρες ήταν που όπως πήγαινε το ταξί προς το αεροδρόμιο, κοιτάζα τα κτήματα στην Αττική, με τις ελιές και τα αμπέλια... πανέμορφα και ένα χαλί κιτρινοκόκκινο απο τις μαργαρίτες και τις παπαρούνες και λογής λογής μυρωδιές να σου τρυπάνε την μύτη, να σε μεθούν... οργιάζει η Ελληνική φύση... ο Θεός φύλαξε για μάς την πιό όμορφη πατρίδα, όμως έκανε ένα λάθος... την έκανε τόσο όμορφη που εμείς χάσαμε το μυαλό μας, δεν μπορούμε να αντέξουμε την ομορφιά και σκορπιζόμαστε στις 4 άκρες της γής... Θυμάμαι όταν έφευγε η θεία μου η αδελφή της μάνας μου, πήγε λέει στην Αυστραλία, μικρό παιδί ήμουν, εκεί στον Πειραιά, με το Πατρίς, έτσι θαρρώ το λέγανε το καράβι... κλαίγαν οι μεγάλοι έκλαιγα και εγώ μικρό παιδί στην αγκαλιά τους... δεν ήξερα γιατί έκλαιγα... εκείνοι όμως ήξεραν... για το μισεμό... (Εμφανίζεται απο πίσω του και πλάι η Χαρά και του μιλάει).

ΧΑΡΑ

Συνήλθατε λοιπόν Ορέστη, άλλαξε καθόλου η διάθεση σας;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ναι... Χαρά και σ'ευχαριστώ... ξέρεις κάποιες φορές πρέπει να μας τα λένε οι άλλοι και εμείς να τ'ακούμε για να μπορέσουμε να συνερχόμαστε... Όμως είναι μεγάλη η απορία μου, καλή μου, ποιά είσαι; Πως ξέρεις τόσα μυστικά για μένα; Αφού δεν είναι δυνατόν, δεν είδες τις γυναίκες αυτές...

ΧΑΡΑ

Χα... επιμένεις λοιπόν! Είσαι έτοιμος να αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου; Τη μοίρα σου; Τι ρωτάω; Εδώ που έφτασες θαρρώ δεν έχεις και άλλη επιλογή!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Είμαι... λέγε λοιπόν...